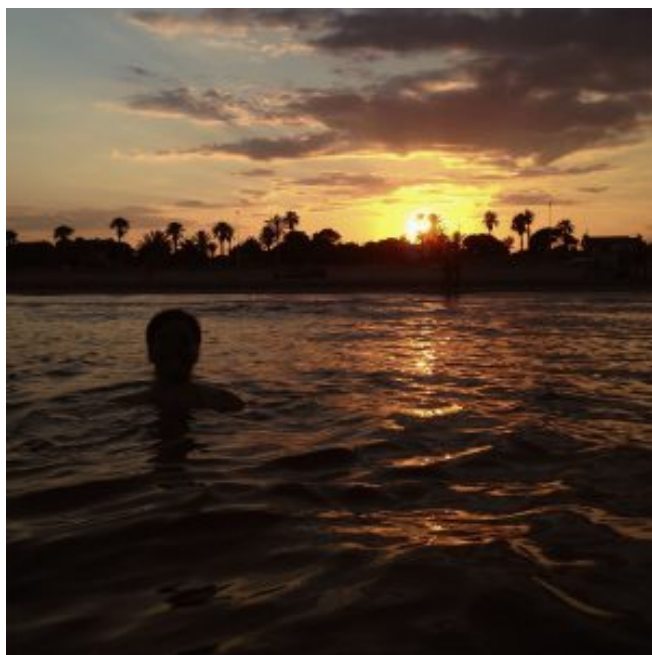

jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar
[Jacint Verdaguer](#)

Trenca dolça la mar del teu cos

als meus braços, ets l'onada
que gronxe mentre em gronxa
el vaivé dels teus ulls als meus.
Hem travessat dunes de lliris,
camps de girasols, corriols de molsa,
i com llisses hem remuntat el riu
fins a la posta rasant i ardent
que en nosaltres desemboca.
La lluna ens ha revelat el secret.
L'esquirol ens ha abocat pinyes.
Han solfejat el teu nom les viles.
Sota altes balmes de gresos,
ens hem ensenderat als castells
que naveguen entre dues planes,
on tot l'esguard és retorn pur.
Hem entrat i hem sortit, de la mà,
del laberint on van perdre's trens.
Besar-nos ha esbaldregat marges.
Besar-nos ha xopat claustres romànics.
Besar-nos ha alçat un temple romà.
Trenca i trenca la mar del teu cos
als meus braços en cales de roca,

en platges de sorra fina, on els fars
flairen a espígol i a romaní saliner.
Cap a la tardor migrem ara, com grues
d'un cel que s'espera, cap a l'or arraïmat
de dies més tebis que farem caure
com fulles a les nostres mans.
Cada bri de món, cada minsa petitesa,
cargola infinites veus —ets l'onada
que gronxe mentre em gronxa
el vaivé dels teus ulls als meus.